

Αρείου Πάγου: 860/2005 (Τμ. Β1)

Πηγή: ΔΕΝ 61/2005, σελ. 1658

Εργατικό ατύχημα

Ο εργολάβος που είναι ασφαλισμένος στο ΙΚΑ ως εργάτης δεν απαλλάσσεται από την ευθύνη για το εργατικό ατύχημα που συνέβη σε εργάτη του.

Εισηγητής: Ν. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗ

Δικηγόροι: Α. Δημητρούκας, Ι. Πασπαλάς

(...) Το Εφετείο δέχθηκε και τα εξής: Ο αναιρεσείων – εναγόμενος, ο οποίος ασκεί το επάγγελμα του εργολάβου, είχε αναλάβει, βάσει προφορικής συμφωνίας συμβάσεως έργου που κατάρτισε με τον ιδιοκτήτη της οικοδομής το έτος 1995, να εκτελέσει τα αμμοκονιάματα (σοβάδες), να τοποθετήσει πλάκες στους Α' και Β' ορόφους και να κατασκευάσει τις κεραμοσκεπές στους εξώστες των ορόφων της οικοδομής. Για την εκτέλεση του έργου αυτού είχε προσλάβει τον Λ.Ζ., Αλβανό υπήκοο, με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, ως εργάτη (...). Αποδεικνύεται ότι το επίδικο εργατικό ατύχημα οφείλεται σε υπαιτιότητα του αναιρεσείοντος – εναγομένου, συνισταμένη στο γεγονός ότι δεν επέδειξε την αναγκαία φροντίδα για την τήρηση των προεκτεθέντων ανωτέρω και οριζομένων από το νόμο μέτρων ασφαλείας των εργαζομένων στην ανωτέρω οικοδομή. Ο ισχυρισμός του αναιρεσείοντος – εναγομένου ότι ήταν αυτός ασφαλισμένος στο ΙΚΑ ως εργάτης και ως εκ τούτου δεν ευθύνεται ως εργολάβος, είναι νόμω αβάσιμος, αφού αποδείχθηκε ότι είχε αναλάβει ως εργολάβος την εκτέλεση των ως άνω εργασιών, στην οικοδομή του πρώτου εναγομένου, ιδιότητα η οποία είναι ανεξάρτητη από την ιδιότητα με την οποία φέρεται ως ασφαλισμένος σε ασφαλιστικό οργανισμό. Η νόμιμη ένσταση του αναιρεσείοντος – εναγομένου, περί συνυπαιτιότητας του παθόντος σε ποσοστό 95% στην επέλευση του εργατικού ατυχήματος, πρέπει να απορριφθεί ως κατ'ουσίαν αβάσιμη, αφού δεν αποδείχθηκε από κανένα αποδεικτικό μέσο ότι ο Λ.Ζ. έπεσε από τον πρώτο όροφο της οικοδομής στην προσπάθειά του να κόψει σύκα από μια συκιά που βρισκόταν παραπλεύρως της οικοδομής. Με βάση τις παραδοχές του αυτές, το Εφετείο απέρριψε κατ'ουσίαν την έφεση και επεκύρωσε την απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου δια της οποίας κρίθηκε εν μέρει κατ'ουσία βάσιμη η αγωγή δια την επιδίκαση χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ψυχικής οδύνης ως εκ του θανάτου του ανωτέρω συγγενούς τους, σε καθένα των εναγόντων – αναιρεσιβλήτων. Έτσι κρίνοντας, διέλαβε πλήρεις και σαφείς αιτιολογίες που καθιστούν εφικτό τον αναιρετικό έλεγχο των διατάξεων που εφάρμοσε και δεν παραβίασε ούτε ευθέως ούτε εκ πλαγίου τις ουσιαστικές διατάξεις των αρθρ. 300, 914, 932 ΑΚ που εφάρμοσε και είναι απορριπτέος ως ουσιαστικά αβάσιμος ο αντίθετος τρίτος λόγος αναιρέσεως από τους αριθμ. 1 και 19 του άρθρ. 559 Κ.Πολ.Δ. καθώς και ο τέταρτος από τους αριθμ. 1 και 19 του αυτού ως άνω άρθρου.⁴

⁴ Αναirεί εν μέρει την Εφ. Αθηνών 5862/2003